

Laetantii Firmiani de diuinis institutionibus
aduersus gentes. Rubricę primi libri incipiunt.

- Vāta sit & fuerit semp cognitio ueritatis. Et q̄ nec sine
q̄ religione sapientia: nec sine sapientia sit p̄banda religio.
Capitulū primum. Magno & excellenti ingenio uiri.
De errore philosophorum euacuantium prouidentia; & publica
statuentium fide. Cap. ii. Suscepto igitur.
An potestate unius dei mundus regatur: an multorum. Cap. iii.
Sit igitur nostri operis.
Quod sub uno humili deo particulares plures esse non possunt.
Cap. iiii. Quod si quis profecto.
De testimoniis poetarum. Cap. v. Sed omittamus.
De testimoniis p̄phetarū & philosophorū. Et de testimoniis Cotte
p̄tōficis trimegisti. Et de decē Sibyllis. Cap. vi. Nūc ad diuina
testimonia.
De testimonio Apollinis & deorum. Cap. vii. Apollo enim.
De caccitate eorū qui plures deos opinantur. & unde hic error ha
buit originem. & q̄ corpus deo non est necessarium: nec propa
gatio liberorum. Cap. viii. His igitur tot & tantis testibus.
De Hercule & gestis eius: atq; ortu ei⁹ ex Ioue & Alcmena: & mor
te eius. Cap. viiii. Hercules qui ob uirtutem.
De Esculapio. Apolline. Neptuno ac Marte. & Castore. Polluce
te atq; Mercurio. Cap. x. Esculapius & ipse.
De ipi⁹ Iouis parentibus: & ortu: & uita eius flagitiosissima: mor
te & sepultura: & opificio poetarū. Cap. xi. Quis est igitur.
Quomodo stoici figmenta poetarum ad philosophicam transfe
rant rationem. Cap. xii. Quoniam reuelauimus.
Quomodo poetae & historici euacuant stoicorum traditōnem de
Ioue & Saturno & aliis diis. Cap. xiii. Si ergo uane.
Quid inde Ennius doceat in sacra historia. Cap. xiiii. Nunc.
Qua ratione homines dii ceperint nominari. Cap. xv. Quib⁹ ex.
Qua rōe dii eē nō p̄nt quos sexus discernit. Et q̄ in natura; deū
accidit aut sex⁹ aut coit⁹: aut officiū gnādi. Cap. xvi. Potera;
Quod stoici fidem historiarum: & poetarum figmenta inani fi
sicalatione peruertunt: & quae miseriae: & turpitudines de diis
referantur. Cap. xvii. Ob has rationes.

Quomodo refellantur hi: qui deos esse factos ex hominibus mē-
tiuntur. Cap. xviii. Hoc in loco.
Quod deos uanos: deū uerū nemo simul potest coiere. Capitu.
xviiiij. At enim dicit aliquis.
De propria romanorum religione. Cap. xx. Venio nunc.
De sacrificiis & ministeriis eorum. Cap. xxi. Diximus de diis.
Quis auctor prædictarum uanitatū in italia apud romanos fuerit:
& quis apud alias gentes. Cap. xxij. Harum uanitatum.
Quo tempore cęperint uane superstitiones: quibus sub auctorib?
Cap. xxij. Nunc quoniam uanorum.

Lactantiij Firmiani de origine erroris.
Rubricę libri. ij. incipiunt.

Vod rationis obliuio: & ignorātia sui facit homines ingra-
q tos ueri dei: qui colitur in aduersis: & in prosperis cōtemni-
tur. Cap. i. Quanq̄ p̄mo libro.
Quę fuerit prima causa fingendi simulacra. Et q̄ uerissima dei
imago est homo. Et q̄ extra se deum nemo fideliter colit. Cap.
.ij. Quę igitur amentia.
Quod Cicero & alii q̄ uidebantur sapientes: cęteris deterius pec-
cauerint. Cap. iij. Sed quid prodest.
Quod nil maiestatis & reuerentię habeant idola. Cap. iiij. Quid
Quod solus oīum creator uer⁹ de⁹ ē: solusq̄ colēd⁹: nec elemēta:
nec corpa cęlestia aliqd̄ diuinitatis hnt: in qno & stoici desipi-
unt: q̄ stellas deos putāt: q̄ nō sua uolūtate mouētur: sed dei. Et
qua rōe eas sic fieri uoluit. Cap. v. Quanto igitur rectius est.
Quod nec terra nec aqua nec pars aliqua mundi: nec totus ip̄e de-
us est animatus: sicut stoici mentiuntur: qui quod astruunt pari-
ter & euertunt. Cap. vi. Simili modo si terra.
Quod dupliciter peccant insipientes. Et q̄ auaritia sub optentu re-
ligionis colitur: præualete ratione traditione maiorum: & q̄ fu-
erint maiores: quorum auctoritas præiudicat ueritati. Cap. viij.
Duplici ergo ratione.
Quod ratione potius innitendum est: & quę miracula scripta sūt
ad cōfirmationem erroris multoz. Cap. viij. Quare oporteret.
Quod per inuidiam diaboli intrauit mors: & pullulant radices.

errorum. & q̄ deus ipse natura est: qui materiam p̄mordialem & omnia fecit ex nihilo. Cap. ix. Exponam igitur omnium. Quod deus quatuor elementa distinxit: & quatuor qualitates & quatuor tempora: & quod ex calore & humore sit uita: & quare hoīes igne: cetera aīalia aqua magis utant̄. Ca. x. Nūc quoniā. Quod creato mundo: facta animalia propter homines sunt: & tā dem homo ipse. Et quid sit quod poetę finxerunt Deucalionem homines reparasse. Et q̄ Aristoteles falsum putauit mūdum eē eternum. Et q̄ sunt tres partes. Cap. xi. Consummato igitur. Quod non de terra uel sponte nata sunt aīalia: sed dispositōne di uina cui fecisset de⁹ nos cōscios si scire expediret. Ca. xij. Aiūt Quare duo sex⁹ mūdi mīoris id ē hoīs: & qd sit mors ei p̄ma: qd secūda: & de p̄moꝝ parētū culpa & p̄na. Cap. xij. Cū ḡ marē. Quod non liber pater fuit inuētor uini: sed Noe post diluuiū. & que fuit origo gentium. & qui p̄mi habuerint scientiam astroꝝ: & ignorantiam dei. Cap. xiiij. Deus autem postea. De iniquatione angelorum: & duobus generibus dēmonū: qui se persuaserunt ut deos coli: quos etiaꝝ familiares philosphi habuerunt ut Socrates. Cap. xv. Cum ergo numerus. Quod hi prodesse putātur cū nocere desinunt: nec possunt aliqd in eos qui in fide solidati sunt: sed sancti subiecti eis tanq̄ serui obediunt. Cap. xvi. Quarum omnium fallaciarum ratio. Quod hi astrologiam aurispicinā & omnes artes reprobas inuenierunt: & persuaserunt cultum idolorum per miracula & uarias fallaciarum tendiculas. Cap. xvij. Eorum inuenta. Cur deus humano generi sic patiat̄ illudi. & q̄ tribus de causis uana est deorum religio. Cap. xviii. Dicet aliquis. Quod in cultu simulacrorum nulla pōt esse religio: nā a simulatione id est a fallacia dicta sunt. Cap. xix. Quicunq; igitur. Breuis epilodus quo docet gentibus superatis: sibi a philosphis grauius imminere certamen. Cap. xx. Peracta est igitur.

Lactantii Firmiani de falsa sapientia
Rubricę tertii libri foeliciter incipiunt.

Ommendatur īprimis ueritas: & oī p̄fertur eloquentię: & quare eā non sint affecuti philosphi aperitur. & quare stilo

a z°

simplici: sacra scribantur eloquia. Et quod philosophis tunc maxime
credendum est: cum suam ignorantiam profitentur. Ca. i. Velle
Quod ipso nomine philosophiæ conuicitur quod inanis fuerit gentili-
ter philosophantium occupatio. Cap. ii. Nunc quo.

Ex quibus rebus philosophia constet. & quis fuerit autor achade-
micæ sectæ quæ nihil recti diffinit: quod solam opinionem esse in phi-
losofia gentilium: qui ideo plus audent: quia errores eorum non
arguit nisi deus. Cap. iii. Videamus tamen.

Quomodo Zeno & Socrates totam philosophiam fustulerunt de
medio: & quasi quodam ciuili bello suis confecta est armis. Ca.
.iiii. Recte igitur.

Contra achademicos multa scire & natura rerum & uitæ necessitas
cogit. Cap. v. Sunt enim multa.

Quomodo sapientia in medio errantium fuerit. & achademici con-
tra phisicos: & phisici contra achademicos dimicauerunt. Et quod
sint assistatarum exempla questionum. Et quod rationes celestium siue
naturalium scire non possunt. Cap. vi. Immo uero inter.

De morali philosophia: & quare sicut utilior: ita & ceteris philoso-
phiæ partibus sit facilior: quæ fuerint omnium philosophorum fe-
re sententiæ de summo bono. Cap. vii. Transeamus.

Quod uera sapientia docet summum bonum hominis non esse ani-
mi uel corporis uoluptatem: aut aliquod eorum quæ a philosophis
sunt proposita. Cap. viii. Quid ergo.

Quid sit uere sapientis summum bonum. & quod uitiosa fuerit ratio
Anaxagoræ ad quid natus sit homo. Cap. ix. Primum ut.

Quod ea quod uidentur hominibus esse propria: ceteris quoque animalibus communia sunt: homini
uero proprium est deum noscere & colere. Cap. x. Summum igitur bonum

Quod deus fecit hominem cupidum religionis & sapientiæ: quorum
alterum constare sine altero non potest. & quod nihil eorum quæ mor-
tales appetunt: summum bonum sit. Cap. xi. Constat igitur.

De duplici pugna corporis & animæ: & hostibus utriusque. Et quod
uirtus non propter se appetenda est: sed propter uitam æternam:
quæ summum bonum est. & uirtutem necessario sequitur: & in
presenti haberi non potest. Cap. xii. Sed queritur quid.

Quod anima immortalis: & quare diuina traditio logicam non de-
siderat: aut philosophiam: sed ethicam solam: in qua docenda
summi philosophi errauerunt. & quare philosophia non sit dux

uitę & uirtutū parens : expultrix & ultrix uitiorum: quod tamē
Cicero & alii astruere conati sunt. Cap. xiiij. Res exigere.
Quod Lucretius & alii errauerunt opinati sapientiam inuentam
esse ab homine: & nec datam hominibus a creatore. & quomodo
Cicero suis uerbis conuincitur. & q̄ philosophia nec uerum do-
cet: nec ad recte uiuendum instruit. Cap. xiiij. Rectius itaq̄.
Quod in eodem errore fuit Seneca. Et quid philosophia secundū
ipsū. Et q̄ sicut deus unus & ueritas una: ita una est & simplex
sapientia: & quō phōꝝ oꝝo pugnet cū uita. Cap. xv. Eodē duct⁹.
Quod recte docentes & male uiuentes teste Cicerone non utilita-
tem ex philosophia: sed inanem percipiūt delectationem. & q̄ sa-
pientia seipsam semper exercet in bonis actibus. & quare nō phi-
losophię sed sapientię ipi iugiter insistēdū sit. Ca. xvi. Verum
Quę fuit ipsa doctrina epicuri q̄ morib⁹ omnium appositissima
loquebat. & quō Leucippum & Democritum habuerit autores
erroris & fabros athomorum & assertores uoluptatis. Ca. xvij.
Dixi de philosophis.
Quomodo pythagorici & stoici contrario epicureis errore desipāt
sic animarū immortalitatem statuentes: ut eas in uaria corpora
transire mentiantur: & uoluntariam mortem persuaferūt inaniē
philosophantibus. Cap. xvij. Alii autem.
Quod Cicero & alii sapientissimi immortalitatem animarū sed
infideliter docent. & q̄ mala ul' bona mors sit p̄oderanda ex an-
te acta uita & gratia dei. Cap. xix. At illi qui de.
Quod Socrates in eo fuit cordatior ceteris quia a scrutinio celesti-
um & naturalium causis disputationem suspendit: in quibus te-
mere cōsumitur ingenium & tempus: sed & in multis desipiunt:
quorū subiitiuntur exempla. Cap. xx. Videamus nunc.
Quod Plato didicerit a Socrate: quod si optineret: humani gene-
ris periret societas. Cap. xxi. Videamus tamen quid.
Quod dogma Platonis nō erat nisi criminis fons & fomes & uir-
tutum omnium exterminium. Cap. xxij. Restat.
De minorib⁹ philosophis: & quaten⁹ iuicē rōe ex reꝝ cōtemptu p-
ficiāt & erroris assertores sint. Cap. xxij. Cum igitur in tanta.
De antipodibus quos ideo esse finxerūt: q̄ opinati sunt mundum
esse rotundum. Cap. xxiiij. Quid illi qui esse contrarios.
Quot & quanta p̄dicenda sunt: & alias necessarias gentiliter

philosophantibus: ut philosophiam nullus assequatur aut rarus:
Cap. xxv. Nunc pauca.

Quod doctrina celestis sapientiam sola largitur: quam natura communis appetit: & querens philosophiam non inuenit. & que efficax sit lex dei & ecclesie sacramenta. Cap. xxvi. Quod ergo.

Quod philosophi sepe recte precipiunt: & interdum uident uerum. Et quare non sit eis credendum in quo solo nitatur conditio creature & unde: nec non aut fortunę. & quomodo philosophi suis inimicem gladiis pereunt. Cap. xxvii. Quid ergo: nihil ne illi.

Quod fortuna nihil est: quam philosophi non modo deam: sed deum mentiuntur. & quomodo hunc errorem demones immiserint eis qui deum nesciebant aut contemnebant. Ca. xxviii. Qua propter.

Item repetitio de fortuna & natura eius & diffinitione eius. Ca. xxix. Sed repetamus id quod omisimus.

Epilogus quo docet quomodo transeundum sit a uanitate philosophorum recedentibus: & ad ueram sapientiam aspirantibus scilicet ad uerbum dei in quo sola ueritas inuenitur: & uirtus & beatitudo: & ab eis que dicta sunt: ad dicenda transitum facit. Cap. xxx. Docui quantum mea mediocritas tulit.

Lactantii Firmiani de uera sapientia
Rubricę libri quarti foeliciter incipiunt.

Quomodo unius seculi error in omnem sit transfusus etate; & orbem occupauerit. & grecia post gloriam septem sapientum studio perquirende ueritatis exarserit: & studiosi eius se maluerint philosophos quam sapientes appellari. Ca. i. Cogitanti.

Quod ibi est querenda sapientia ubi gentibus est stulticie titulus. Et quare pythagoras & plato litterarum persecutores non accesserunt ad iudeos. Cap. ii. Quare si neque illi fuere.

Quod sapientia & religio inseparabiliter coheret: & quod necesse est eosdem non diuisos esse secretarios sapientie & numinis sacerdotes. & quare contra naturam sit colere plures deos. & quare necessitate nature ordinem esse unum unicuique: sic & preter unum. Ca. iii. Deorum igitur cultus.

Quod sapientia spectat ad filios: religio ad seruos: & utriusque fons deus unus solus & uerus: qui ingratus abdicat filium: & fugitiuum; punit seruum. Cap. iiij. Quibus rebus apparet.

Quod oracula prophetarum sollicitè inspicienda sunt: quos diuinitus esse locutos rerum multo ante predictarum cõuincit euertus. Et quo tẽpore pphetauerit Moyses. Quot annis Iosue rexerit populũ. Quot p̄fuerint iudices. q̄ diu regnauerint reges. Quo tẽpore dominatus Cyrus. Quod in philosphis & sapientiẽ fundamentum. Cap. v. Nunc quoniam docui.

Quod deus creator omnium coomnipotentem genuit filium: & p̄ eum creauit uniuersa: testes sunt Sibylla & Trismegystus: oracula cõsona pphetis & sapiẽtissimo Salomoni. Ca. vi. Deus igit̄. Quod nomen filii & angelis aut hominib⁹ sit ignotũ: licet nomẽ habeat quod non ab utrisq; adoratur. & unde dicatur Iesus & unde christus. Cap. vii. Fortasse quẽrat aliquis.

Quod filius bis natus est: ẽternaliter de patre: temporaliter de uirgine matre: sed natiuitate inexcogitabili & ineffabili. & quare dicatur uerbum: & in quo ab aliis ẽgelis differat: & quare illi nõ dicantur uerbũ dei uel uerba. & quare hominis spiritus dissolubilis. & quid Dauid & Salomon pphetauerũt de hoc uerbo. & q̄ Salomon p̄cesserit troianum bellum. & qd Iohãnes euangelista de eodem uerbo. Cap. viij. Imprimis enim.

Quod melius a grẽcis logos q̄ a latinis uerbũ. & qd de deo senserint gẽtiles philosphi Zeno & Trismegyst⁹. Ca. ix. S; melius De secunda natiuitate filii quã pphetẽ multo ante p̄dixerunt & quomodo eductus sit israel ab ẽgypto. & quibus ingratus beneficis caput bouis in memoriam Apis dei ẽgyptiorũ figurauerit. & quis ordo publicarum fuerit potestatum usq; ad domini passionem. Cap. x. Imprimis igitur.

Quẽ fuerit causa incarnationis christi. Cap. xi. Cum sepe. De conceptu & partu uirginis p̄dicto a pphetis. de passione resurrectione: & ascensione: & iudicio. Cap. xij. Descendens.

Quod filius a patre est secũdum deitatem. & q̄ geminẽ substantiẽ esse cõuincitur: tum ex operibus propriis: tum ex oraculis pphetarum: & etiam Apollinis Millelij testimonio. & quare nec ad Salomonem: nec ad alium q̄ ad christum referri possunt uaticinia prophetarum. Cap. xiiij. Summus igitur deus.

De ẽterno christi sacerdotio: q̄ pphetẽ sicut & cetera p̄dixerũt sic exprimentes Iesu; christũ: ut oracula nec ad filiũ Naue: nec ad filiũ Iosedech ualeãt retorq̄ri. & de uis quas docuit xp̄us: q

nunq̄ suum honorem quęsuuit: sed patris. Cap. xiiii. Quibus.
De bāptismo christi & miraculis quę gessit in carne ante passionē
quę non modo a prophetis p̄nunciata sunt: sed etiam uaticinio
Sibyllarū: sicut Cicero & Varro testant̄: sed oracula ante christi
aduentum non potuerunt intelligi. Cap. xv. Quoniam de.
De passione christi quę iudęis est scandalo: & stulticię gentibus
quomodo summam uirtutem cōtineat: & uerā & singularem sa-
pientiā & ueritatē sicut p̄phetę fuerūt p̄locuti. Ca. xvi. Venio
Quod calumniati sunt eum quasi legis destructorem. & quid p̄-
figurauerit circuncisio. & quare in illo iussa sit fieri membro &
quare prohibitum sit carne suilla uesci. Cap. xvii. Sed ire.
Quę causa & quis fuerit ordo dominicę passionis. & quibus sit p̄-
nuuciata oraculis. Cap. xviii. Cum igitur ea.
De miraculis quę in passione domini contigerunt. de sepultura &
resurrectione. & a quibus testimoniis prophetarum fides robore-
tur istorum. Cap. xix. Quid amplius de facino.
Quod p̄fecto ī galileā dñs p̄ resurrectionē; discipulis scripturarū
relerauit arcana. & quare lex uet̄ dicat̄ testamētū: nec potuerit ī-
telligi añ mortē dñi. & q̄ nouū testamētū ueteris adīpletio ē. &
qb̄ h̄ añ p̄dictū sit testimoniis. Cap. xx. Profectus ergo.
De ascensione domini: diuisione discipulorū; ad nascētis ecclesię
fundamentum iaciendum & roborandum. & de miraculis eorū
& quomodo Petrus & Paulus romam uenientes: prophetauerūt
regem in breui uēturum: qui hierosolimam destrueret & iudęos
deleret: eodem modo quo postea contigit. Cap. xxi. Ordinato
Quod argumentis reuincendi sunt qui diuinis detrahūt sacramē-
tis. & quibus argumentis utantur infideles: ut dominicę incar-
nationis fidem euacuent. Cap. xxii. Confirmati sunt.
Quod p̄ceptoris morū uacillat auctoritas: si nō facit ipse quod
docet: sicut in phariseis patet qui contra sua p̄cepta uiuebant
sed christus primo fecit quod postea docuit. Ca. xxiii. Quicūq;
Quod cęlestem doctorē perfectū; esse oporteat. & quare p̄fectus
eē nō possit sine corporis assūptione mortalis. Ca. xxiiii. Age.
Quod christus licet mortalitatem nostram sumpserit non tamen
natus est ut alii hoīes: sed ex carne uirginis. & quare cu; īmunis
esset a culpa: sponte subierit poenam. Cap. xxv. Discant igitur.
De misterio dominicę crucis & uirtute & significatione eorū quę

christus gessit aut pertulit. & quomodo p̄figuratus sit in immo-
 latione agni legalis. Cap. xxvi. Dixi de humanitate.
 De potētia signi crucis quāte efficacie sit inuocatō noīs crucifixi.
 & quātū a dēmoniis timeat signū crucis. Ca. xxvij. Nūc fati. ē.
 De uera & singulari religione: & unde dicatur religio: uel secūdu;
 Ciceronem uel alios. Cap. xxviii. Quē cum ita se habeant.
 De unitate patris & filii: ut liq̄at quō unius dei p̄nt esse cultores q̄
 duos colūt: alterū p̄rem: alterū filiū: p̄remq; imortalē: filiū mor-
 talē: de quo superius dictū est. Cap. xxix. Fortasse q̄rat aliq̄s.
 De hēresibus quas nō modo prophete; sed etiam xp̄us & apostoli
 p̄dixerunt emersuras esse uitādas. & q̄ illa sola ecclesia catho-
 lica est & uera: in qua est confessio & medicina peccatorum per
 poenitentiam & fidei sacramenta. Cap. xxx. Sed quoniam

Lactantii Firmiani de iusticia
 libri quinti Rubrice incipiunt.

Quod iniquū & ipiū est añ dānare: uel personam uel cām : q̄
 de merito ei⁹ cognoscere. & quare sapia iūgēda sit religio-
 ni. & quare sapia hui⁹ mūdi litteras sacras cōtēpserit. & q̄ eloq̄n-
 tia fuit seculo: & plezq; ut āpius elucescat ex industria ipugnat
 ueritatē: q̄ fere semp idoneis assertorib⁹ idiget. Ca. i. Non est
 apud me.
 Quod ex defectu ductorum data est temerariis hominibus auda-
 cia impugnandi ueritatem ignotam: & hoc p̄bat exemplo duo-
 rum philosophorum quos uiderat in bithynia. Ca. ii. Ergo qa.
 Quod a discipulis christi uolūtas mentiendi abfuit: qui uitam ex-
 ercebant cōtrariam uitiis. & quid respōdēdum fuit blasphemie
 eorum: qui christum magum fuisse mentiti sunt: & sibi ip̄is con-
 traria docuerūt. Cap. iij. Abfuit ergo ab his fingendi.
 Quare hoc opus incoeptum sit: & contra quos: & ad quid proficit.
 Cap. iiij. Hi ergo de quibus dixi cum p̄sente.
 De iusticia quam non modo philosophi: sed etiam poete qui eos
 p̄cesserunt tantis quēsierunt uiribus: & quō p̄ uero haberi de-
 beat non figmento poetico: q̄ iusticia terras incolebat regnante
 Saturno: & aurea fuisse secula: sed Ioue regnante iusticiam esse
 fugatam. Cap. v. Nunc reddenda est.

Quod cupiditas fons malorum omnium expulsa iusticias suas id est iniquissimas promulgauit leges. & quomodo sub Ioue natura confortes seruituti subiecerit audax: auara: ambitiosa: superba: & crudelis impietas hominum: & aureum expulit seculum: quod sola facit puritas uerę religionis. Capitulum sextum. Quorum omnium.

De aduentu christi aureum seculum restituentis in electis: id est ueram reformantis religionem. & quę uirtus innotescat: & probat exercitio uitiorum: ut liquidum sit quare deus mala esse permisit. Cap. vii. Sed deus ut parens.

Quare iusticia quę improbatio est non uideatur ab hominibus. & quę homo dei templum est non aurum uel lapides. & quę deus uirtutibus colendus est non corruptibilibus donis. & quę omnia mala ex eo proueniunt: quę plures dii coluntur: quia si unus solus uere coleretur: omnes iura fraternitatis agnoscerent & exercerent. Cap. viii. Qui ergo putant.

Quod iniqui iusticiam quam sibi abesse sentiunt: omnibus abesse putant. & in eos qui iustiores & innocentissimi sunt: atrocius se uiunt id est in seruos christi mensuram patrum implentes: qui caput omnium iustorum christum occiderunt: eo quę dissimilitudo uitę criminose sitiat sanguinē innocentium. Cap. ix. Nonnunquam.

De impia iniquorum qui deum nesciunt pietate. & quid & ubi sit uera pietas: quam deorum cultores assequi nequiunt propter subiectas causas. Cap. x. Operepretium est.

Quod persecutores christianorum non modo bestię fuerint: sed ipsis bestiis brutiores & truciores. Quibus & quare tormentis martyres afficiant. Cap. xi. His igitur hominibus.

Quomodo ipsi carnificibus grati facti sunt: quę diligunt inimicos & quę expetibilius est esse bonum & malum putari: quę malum esse & uideri bonum. Cap. xii. Quid his facias.

Quod ex eo patre iusticia christianę religionis & ueritas fidei: quę de cultoribus deorum crescit ecclesia: sed de ecclesia nec minis nec tormentis compelli possit ad cultum deorum: licet quidam sacrificasse ex infirmitate legantur inuiti: qui tamen postea per penitentiam in quo nouatiani confutant surrexerunt fortiores. & quę patientia martyrum solidissimum est christianę religionis fundamentum. Cap. xiii. Cum autem noster numerus.

De uera uirtute christianorum: qui in culmine patientiæ cōstituti
philosophos laudatores patientiæ antecedunt uirtute patiendi. et
q̄ uanum & stultum est imaginatam terramq; ut deum colere.

Cap. xiiiij. Sed est uera uirtus

Quare sapientes habentur pro stultis. & quomodo in duabus p̄-
cipue uirtutibus pietate scilicet & æquitate iusticia constet. & qd
pietas secundum Trismegystū. & quid æquitas secundum Cice-
ronem quarū neutram assequi potuerunt romani: uel gr̄ci: nec
aliqui nisi christiani. Cap. xv. Quæ nunc causa.

De æquitate christianorum: quam philosophi non habentes: nec ī-
uenire: nec defendere potuerunt. Cap. xvi. Duobus igitur.

Quomodo Carneades & iura pro utilitate sancita: & ueram in ho-
minibus iusticiam nisi forte stultis collegerit inueniri nō posse.
& ciuili iusticia sapientiam quidem habeat sed iniustam: natu-
ralis aut iusta sit utiq; s; sapia; oīno nō habēt. C. xvii. Exposui

Contra Carneadem q̄ nec stultus potest esse iustus: nec sapiens ī-
iustus. & q̄ innocentibus & iustis deus semper optime cōsultat
& necessaria prouidet: quæ patent ex diffinitione stulticiæ & sapi-
entiæ & quæ sit cognatio hoīs & dei. Ca. xviiiij. Quod ad præ.

Quod ignoratio immortalitatis & dei ueri prædictorum causa er-
rorum est: & mortem meretur æternam. & q̄ homo non sit hoīs
genitor: sed minister generatiōis. Et quare deus ueram sapienti-
am uoluit sub specie stulticiæ occultari. Capi. xix. Sed nimirū.

De infania eorum qui deos colunt: & non audent ratione conten-
dere cum fidelibus. Et quare sacramentorum suorum silentium
īdicant. Et q̄ religio per patientiam defendenda est: & ratiōe po-
tius q̄ seuitia: ferro: uel igne. Et quātū & ī qbus differunt religio-
nis ueræ cultus & falsæ. Cap. xx. Discant igitur.

Quod hostes suos adorat stulta gētilitas: quorū cultus nō modo
christiani: sed & philosophi & domestici cultores deorum de-
struunt. Cap. xxi. Isti autem.

Quare maligni spiritus instigent cultores suos in p̄secutionē fide-
lium & quare uera religio uideatur inanis. Cap. xxii. Non ergo

Quare deus electos suos tradita impiis potestate uexari patiatur.
Cap. xxiiiij. Longum est uniuersas.

Quod bonorum tortores torquebuntur: & malas bestias de terra
auferat deus. Cap. xxiiiij. Quicquid ergo aduersum.

Lactantii Firmiani de uero cultu
libri sexti Rubricę incipiunt.

- Uod innocentia uerissimus dei cultus est: quæ carnalis homo
quo corpori deditus nescit. Cap. i. Quod erat officium.
Quod deus nec esurit nec sitit nec in tenebris est: ut ei oporteat
hostias immolari aut uina offerri uel lamina. & quare hæc offerantur
diis gentium quæ fidem rectam & ueram innocentiam offerre
nesciunt. In quibus consistit dei cultus. & quæ intra omnia quæ ad cultum
dei pertinent præstantissimum est: homines ad ueritatem & iusticiam
erudire. & quare nolit ab elementis incipere. Ca. ii. Mactant igitur.
De duabus uitiis quarum altera uirtutum altera uitiorum est: quæ
in littera pythagorica figuratur: & fidelius tractantur a christianis
quàm a philosophis. & de duobus ducibus uiarum. Ca. iii. Duæ sunt.
De uia uirtutis quæ in elisios campos deducere dicitur: & uitiorum quæ
ad impia tartara ducit: & ducibus utriusque. Cap. iiii. Una est.
De falsa diffinitione philosophi: quæ auctore Lucilio posuerunt philosophi:
& uera differentia scientiæ & uirtutis. Ca. v. Sed priusquam.
Quod philosophi nescierunt quid esset bonum aut malum: quia
fontem boni lucidum nesciebant: nec intellexerunt quis debeat
rerum & operum finis esse. & quomodo constet Lucilium falso
diffiniuisse uirtutis officia. Cap. vi. Dixi quod erat.
Quod in uia erroris est species sapientiæ & uirtutis. & quæ uia ueritatis
& sapientiæ est simplex & angusta & ardua: & deum habet
ducem. Cap. vii. Nam illi omnes.
Quare a philosophis ueritas inueniri non poterat: nec ab his qui
terrenis dediti sunt: sed ab electis inuenitur per legem dei: cui
potest Ciceronis diffinitio adaptari. Cap. viii. Hæc est uia.
Quod caput religionis & uia ueritatis est deum fideliter noscere et fideliter
colere. & quare diuine leges sint a gentibus institutæ: & quæ seorsum in
tegritate uigeat: quæ gratia largitur potius quàm natura. C. ix. Cuius legis.
Quod religio deo misericordia homini debet. & quas causas edificandi
ciuitates & conueniendi socialiter: & inuentionis uerborum
falso commentum sunt. Cap. x. Dixi quid debeat.
In quos precipue sit humanitas exercenda: & in quibus liberalitatibus
imaginariis pereant opera: & quæ impensa præstantis. Ca.
.xi. Conseruanda est.

A quo sit speranda & expetenda: & quę & quanta sit uerę libera-
litas merces. & q̄ inanis & nulla falsę: & qui sunt gradus hu-
manitatis. Cap. xii. Hęc est illa perfecta iusticia.

De premio: & q̄ in necessitate ex precibus pauperū quisq; teneat
a deo: & tribus gradibus uirtutis. Cap. xiii. Quotiens igitur.

Quod philosophi uera caruerunt humanitate: qui cum stoicis ea;
inter morbos animę posuerunt. Cap. xiiii. Si ergo.

Quomodo peripathetici uincant stoicos & doceant affectuū na-
turalium stimulos euelli non posse sed mitigari. & q̄ ea quę bru-
tis animalibus data sunt singulo homini insita sunt uniuersa:
& quō stoici mētis affectiones diffiniant. Cap. xv. Hęc enim.

Quomodo peripathetici errauerūt. & q̄ bonus usus affectuuz uir-
tus est: malus uitiū. & q̄ usus ipse ex cā pēland⁹ ē. Ca. xvi. At e

Quod ea quę philosophi uitia putāt uirtutes sunt: si tamen refe-
rantur ad finem debitū id est ad deū. & q̄ insani sunt qui huma-
nam naturā ingentis affectibus spoliare nituntur. Ca. xvii. Sz.

Quomodo p̄cepta dei quib⁹ insistendum est a philosophis dis-
sident institutis: & quis sit patientię titulus. Cap. xviii. Sed omit.

Quod peripathetici stoicis obuiant in defensione affectuum. Et
quę sint tres furię quas poetę finxerunt: & quis earum usus sit
& abusus. Cap. xix. Stoici cum affectus ex homine.

De quinę sensu uoluptatibus. & quare plus uoluptatis datū sit
homini a natura q̄ ceteris animantibus. & primum de uoluptate
uisus & de spectaculis euitandis. & de ludorū & speculorum au-
ctoribus. Cap. xx. Restat ut contraria quinę.

De uoluptate aurium: & quid sibi uelit diuinorum eloquiorum
simplicitas: quę omnibus carminibus & floribus pompisq; uer-
borum p̄ferenda est. Cap. xxi. Aurium uoluptas.

De uoluptate olfactus & gustus: quē uir prudens euitare debet ut
laqueos & tendiculas mortis. Cap. xxii. Ad uoluptates.

De uoluptate tactus: & quare sit ī hoīe uehemētior q̄ ī ceteris aīali-
b⁹: & q̄tas p̄ eū diabol⁹ turpitudines igerat & spicula gehēne & d̄-
licito coitu et illicito et q̄re itra oīa aīantia sola mlr p⁹ ceptū sit
patiēs uiri. & qs sit cōtinētię ul' icōtinētię fruct⁹. C. xxiii. Vēio

De poenitentia & fructu eius & conscientię stimulis: & distri cto
dei iudicio. ex quibus sacrificiis: & ī qua ara possit placari. Ca.
.xxiiii. Nec tamen deficiat aliquis.

De differentia doni & sacrificii diuini: & forma laudandi deum:
& orationis forma & fructu. Cap. xxy. Nunc de sacrificio.

Lactantii Firmiani de beata
uita Rubricę libri septimi incipiunt:

Vid dictum in precedentibus libris: quid restat dicendum in
quod ultio quod sunt credituri ueritati & quod non & quare. Ca. i. Bene habet
Quod aureum seculum id est foelicissimus status futurus est post
iudicium. & quare ratio mundi non potest ab homine apprehendi. &
quod ueram sapientiam non assequitur quis beneficio nature: sed
gratie. Cap. ij. Disputatione summi dei.
Quantum errauerunt stoici de ratione mundi & auctore omnium
deo & homine per quem factus mundus. & quod manifeste contra
Epicurum rationibus doceatur mundum & omnia que in eo sunt
dei prouidentia gubernari. Cap. iij. Et quoniam de.
Quod omnis res ad aliquem usum facta est: etiam illa que omni-
no uidentur esse mala: quare homo creatus sit corpore fragilis &
capax rationis. Cap. iij. Sed de prouidentia fati.
Quare homo creatus sit: & quare ex contrariis consistat. & quod ei domicili-
um constitutum est in medio: & uita duplex proponitur. quarum alteram
ministrat natura: alteram largitur gratia. & quod significet quod homo pri-
mum quadrupedibus conformatur: & postea erigitur: & tandem utitur
exercitio rationis. Cap. v. Reddamus nunc rationem.
Item quare mundus creatus sit: quare homo quod inanis sit cultus de-
orum. Cap. vi. Nunc totam rationem.
Quare philosophi nequiuertunt comprehendere ueritatem integre
quam tamen sicut exempla declarant particulatim comprehendere
runt tamen se defendere nequiuertunt. Cap. vij. Quam summam
De immortalitate anime: & quibus eam argumentis Plato sit co-
natus astruere. Cap. viij. Vnum est igitur.
Que sit de immortalitate anime fidelis assertio. & quod laborum uir-
tutumque finis beata eternitas est. Cap. ix. His itaque argu.
Item de immortalitate anime: & quod uirtus semel habita perpetua
& amitti non potest: & quod uita duplex est: & item mortes due ho-
mini preponuntur. Cap. x. Transeamus nunc.
De resurrectione corporum mortuorum & morte & animarum

perpetuitate. Cap. xi. Impletis ergo temporibus.

Itē de immortalitate aīę cōtra Lucretiū & Epicurū. & de dīa mētis & aīę: & corporū resurrectione. Cap. xii. Nunc argumento.

Quibus testimoniis immortalitas animę approbatur & futurum iudicium dei. & quantum aristoxenus alios uicerit in errore. Ca. xiiij. Declarauit ut.

De fine mundi & errore caldęorum. de etate mundi: & q̄ post sex etates: id est sex mille annorum status mundi mutabitur & renouabitur. & q̄ mille anni sunt unus dies dei. & q̄ post mille ānos regnabunt electi dei in terra post iudicium. Cap. xiiij. Quoniā de immortalitate.

Quod submersio Pharaonis & egyptiorum: & liberatio hebreorū de seruitute egypti p̄figurauit liberationem electorum & reprobationem damnatorum: quę futura est in fine mundi. Et q̄ signa multa sicut illam ita & hanc p̄cedent liberationem. Et q̄ romanum imperium ante delebitur. & q̄ in asiam summa potestas omnium reuertetur. & quibus etatum gradibus roma creuerit & deficiat. Cap. xv. Est in arcanis sanctarū litterarum.

Quomodo imperii uentura sit destructio: & quę illi signa p̄cesura sint secūdū uaticinia p̄phetarū & Sibyllę. Ca. xvi. Quō autē De aduentu magni p̄phetę qui Helias dicitur: & quomodo interficietur ab Antichristo: & resurget die tertia & ascēdet in cęlum: Et de persecutione ecclesię quā inferet Antichristus. & de miraculis eius. Cap. xvii. Sed planius.

Quomodo hęc p̄nunciata sunt: & uaticiniis p̄phetarū: & oraculis gentilium uatū: & uersibus sibyllinis. Cap. xviiij. Hęc ita.

Quomodo christus & quibus signis p̄cedentibus descendet de cęlo ut interficiat antichristum: & tyrannos: & impios delectat de terra: & q̄ uigilię nocturnę christianorum ideo institutę sunt: q̄ christus de nocte uenturus est. & q̄ dii & cultores eorum dabuntur incendio ut sibylla p̄dixit. Cap. xix. Oppresso igitur orbe

Quomodo aperiantur inferi & resurgent mortui. & qui iudicandi sunt: & qui non. & quomodo hęc sibylla p̄dixit. & qua ratione anima cum immortalis sit patibilis esse possit secūdum stoicos. Cap. xx. Post hęc aperientur.

De potentia dei quę pro merito cuiusq̄ pōt & homines & angelos punire. De carnis immortalitate post resurrectionē. de differētia

ignis gehennalis & ignis communis. & quid in electis quid in reprobis operetur. Cap. xxi. Primum igitur.
Quod hæc a quibusdam dicuntur esse poetica: & unde ad notitia; uenerint poetarum: quibus de cæcis corruerint ueritatem: & lethæum amnē & alia fantastica induxerint. Cap. xxij. Figmenta.
De resurrectione: & quod pythagoras & alii philosophi septe locuti sunt: & de anastasi: mentiētes animas in uaria transire corpora. Cap. xxiiij. Non igitur renascentur.
Quod secundum uaticinia Sybillę post iudicium per mille annos regnabit in terra filius dei cū electis suis in sancta ciuitate quę constituet. & quod diabolus uinciet mille annis: & omnis creatura mânia suescet & ad iucunditatem seruiet homini: & christus ab oībus coletur ut deus & dominus. Cap. xxiiij. Nunc reliqua sub.
Quod non restant ex quarundam scripturarum assertione nisi ducenti anni usque ad rerum innouationem. & quod finis non aderit nisi roma destructa. Cap. xxv. Hęc sunt quę a.
Quod elapsis mille annis aurei sæculi post iudicium soluetur ite; diabolus: & concitabit gentes ut sanctam expugnent ciuitatem: & obsidebunt eam. & quomodo eam omnino deus destruet & penis æternis tradet: electis hominibus translatis ad gloriam angelorum post resurrectionem secundam. Cap. xxvi. Diximus.
Exhortatio ut omnis properent ad suscipiendam cum religione sapientiam: per quas ad beatissimam peruenitur æternę uite beatitudinem. Cap. xxvij. Quoniam decursus propositi.

Lactantii Firmiani de ira dei
sequuntur Capitula foeliciter.

Robemium in quo præmittens ordinem dicendorum ad habendam ueritatem docet deū eē cognoscendū. Capitulum .i.
Animaduerti sepe.
De gradibus per quos ad ueritatem ascenditur: & qui de ipsis gradibus deiiciantur. Cap. ij. Nam cum sint gradus.
Quod nullus asseruit deum irasci & gratia non moueri. Ca. iij.
Primum illud.
Contra epicurum disputat qui negabat deum irasci: gratificari: & omnia prouidere. Cap. iij. Quod sequitur.

Contra stoicos dicentes in deo fore gratiam sed non iram. Cap.
.v. Existimantur stoici.

Quod deus irascitur. Cap. vi. Hęc sunt de deo:

Quod philosophi errant. & q̄ homines ab aliis animantibus ma-
xime differunt religione: q̄ hominis est ppria. Cap. vii. Cū sepe

Contra epicurum religionem subuertentem. & q̄ religio sit habē
da. Cap. viii. Dissoluitur autem.

Varias opiniones de mundi opificio: & gubernatione enumerat.
Cap. ix. Cum sententię philosophorum.

Quod mundus dei prouidentia factus sit & gubernetur. Ca. x.
Qui nolunt diuina prouidentia. .

Vtrum unius dei an plurium deorum prouidentia mūdus rega-
tur & constet. Cap. xi. Quoniam constitit.

Quod religio sit: & hominis sit. Cap. xii. Nunc quoniam.

Quod omnia tam bona q̄ mala hominis gratia facta sunt. Cap.
.xiii. Si consideret aliquis.

Cur deus fecerit hominem. Cap. xiiii. Sequitur ut.

Vnde ad hominem peccata perueniant. Cap. xv. Hic fortasse.

Quę materia sit in deo miserationis: gratię: uel irę. Cap. xvi.

Querit quispiam.

Quod deus administrat mundum: & regit hominum actus: & p̄ cō-
sequens irascitur. Cap. xvii. Deus inquit epicurus.

Quod sine ira peccata non corriguntur. Cap. xviii. Quid opus.

Quod homo ex corpore uitia: & ex anima uirtutes habeat. & q̄ cū
uelit deus homines bonos: eorū uitis irascitur. Cap. xix. S; quo.

Quod malorum foelicitas irę dei nō contradicat. & q̄ sit deus pa-
tientissimus. Cap. xx. Si potest igitur.

Si deus irascitur: cur hominem irasci phibeat. Cap. xxi. Superst.

Epilogus & inductio auctoritatum Sibyllę erithręę ad iram dei
probandum. Cap. xxii. Hęc habui.

Auctoritatibus aliarum Sibyllarum iram dei probat. Cap. xxiii.
Verum quia plures.

Concludit deum amandum: uerendum: honorificandum & me-
tuendum. Cap. xxiiii. Quapropter nemo.

Lactantii Firmiani de opificio dei
uel formatione hoīs Capitula sequuntur.

Robemiale capitulū ad Demetrianum in quo narrat cur h̄
 p opus assumpserit. Cap. i. Quam minime.
 Quę deus h̄oi: & q̄ cęteris aiantibus dedit. Cap. ii. Dedit ei.
 Contra epicuros disputat: q̄ opera nature damnabant: & precipue
 q̄ h̄o cęteris animatib⁹ imbecillior oriatur. Cap. iii. Vnde ego
 Contra epicuros cōquerentes hoies morbis & immature mortis s̄b
 iectos. Cap. iiij. Idem queruntur hominem.
 De differentia creationis animalium brutorum & hominis secun-
 dum corpus. Cap. v. In principio cum deus.
 Contra epicurum qui ex athomis fortuito concurrentibus compa-
 ctum fabricatumq; hominē disputauit. Cap. vi. Non possum
 De dei prouidentia circa uniuersalem hominis fabricam. Cap.
 .vii. Deus igitur solidamenta.
 De forma hominis: & omniū membrorum habitudie: sed specia-
 liter de auribus & oculis. Cap. viij. Nunc rationem.
 Contra eos qui sensus falsos esse contendunt. Cap. ix. Libet h̄.
 Ad oculoꝝ fabricā redit: & oīum mēbroꝝ habitudinē: sed spāliē
 quę usque ad uentrem per cutem apparent.
 Cap. x. Sed nos ad dei.
 De uisceribus & intestinis usque ad membra genitalia. Cap. xi.
 Sequitur necessario.
 De membris conceptionis: & ipsius conceptus physica ratione.
 Cap. xij. De utero quoque & conceptione.
 Contra illos qui per uoluptatem membris genitalibus abutuntur
 & subditorum membrorū forma. Cap. xij. Poteram nunc.
 Quod de multis q̄ sunt in corpore ratio sciri nequit. Cap. xiiij.
 Multa esse constat in corpore.
 De obscura uocis ratione. Cap. xv. De uoce autem.
 Vbi fit mentis sedes: & qua ratione corpori coniungatur. Cap.
 xvi. Mentis quoque rationem.
 Quod anima sit ęterna: & quid sit secūdm philosophoꝝ uarias
 opiniones. Cap. xvij. Superest de anima.
 Vtꝝ animus & anima sint idem. Cap. xvij. Sequitur alia.
 De origine anime: & an sit. Cap. xix. Illud quoque in.
 Cur deus dedit spiritum temptatorē. Cap. xx. Ante omnia.
 Operis conclusio: & ueritatem superari non posse. Cap. xxi.
 Hęc ad te Demetriane.

Lactantij Firmiani errata p̄mi libri qbus ipse.
deceptus est per fratrem Antonium Raudēsem.
theologum collecta & exarata sunt.

Primus error: quando dicit: & quideꝫ uniuersaliter fieri nō
p̄ posse qn̄ omne quod sit: aliquando esse coeperit. Cap. vii.
Secundus error: quando ex p̄cedenti errore credidit deum seip̄
sum genuisse & fecisse. Ibidem.

In. ij. libro errata.

Primus error: quando dicit angelos non statim a mundi p̄n
p̄ cipio ad hominū tutelā esse decretos. Cap. xv.
Secundus error: dum dicit deum angelis p̄cepisse: ne terrē conta
gione macularentur. Ibidem.
Terti⁹ error dū dicit diabolū angelos paulatī ad uitia pellexisse.
Ibidem.

Quartus error: quando dicit angelos dei mulierum congressibus
inquinatos: & filios genuisse. Ibidem.

Quintus error: qn̄ dicit oēs animas cęlo creatas esse. Cap. ix.

Sextus: qn̄ dicit cęlum stelliferum eē supremū: & esse sedem ipsi
us conditoris: & ibi superos omnes habitare. Cap. x.

Septimus error: quando dicit deum posuisse solem & lunā in fir
mamento. Ibidem.

Octau⁹: qn̄ dicit aīam ex dei s̄stātia eē decisā. Ca. xi. & ca. xii.

Nonus: quando dicit deum infinitas aīas seu infinitam multitu
dinem animarum a p̄cipio procreasse. Cap. xi.

Pulchra contentio inter Ciceronem & Lactantium de materia pri
ma Ille ęternam esse dicit: hic creatā nititur cōprobare. Ca. ix.

Sequitur incidens materia de iduratōne cordis hamani: de causa
quoq; p̄destinationis reprobationisq;. Cap. ix.

Decimus: quando dicit deum post diluuium instituisse: ut hoīes
post centum uiginti annos non amplius uiuerent. Cap. xii.

Arguit Aristotelē q̄ mūdi ęternitatē posuit: ip̄e aut̄ a deo p̄ductā
eē testat̄: qd̄ cū uerissime dicat̄: tñ ista exilit̄ ita uñ adūsus eum
philosophū arguit: ut somniare poti⁹ q̄ litigare ne dicā disputat̄
uideatur. Cap. xi.

Scribit de diluuiio tempore Deucalionis: & quid antea dixerit de
diluuiio: obliuiosus esse dignoscitur. Cap. xi.

Errata tertii libri.

Primus error in philosophia: quādo dicit si antipodes essent capita deorsum haberent: pedes uero sursum. Et ubi uere sint antipodes ibi docetur. Cap. xxiiii.

Secundus quādo Platoni dat uitio eum audisse dicere matrimonia esse coia: sed tā illustrā pbūm nequaquā intellexit. Cap. xxi.

Sequit defensio Platonis aduersus Aristotelem q̄ Platone; ipsū & Socratem reprehēdit: q̄ uoluerit uxores eē cōmunes. C. xxi.

Item Platonis alia defensio contra Aristotelem: q̄ illum & socratem damnat q̄ uoluerit facultates esse cōmunes. Cap. xxi.

Tertius: quādo dixit omnē pbiam abiiciendam: & eam prolixius infectatur de laudibus Socratis & Platonis. Cap. xiiii.

Quarti libri errata.

Primus: quādo spiritus sancti omnino negat s̄stantiā & ibi incipit tractatus de trinitate p̄sonarū. Cap. vi.

Secundus error: quādo dicit ex deo deū. s. filium ex prolatione potuisse generari. Cap. viii. & etiam. xiiii. & Cap. vi.

Tertius error: q̄n ait q̄ pater filiū & filius patrē facit. Cap. xxx.

Quartus est: q̄n ait q̄ integrū corpus christi e patibulo tractum ē ne lesū & diminutū ad resurgēdū ihabile redderet. C. xxv.

Quintus error est: quādo dicit christum in galileam p̄fectum noluisse se iudeis ostendere: ne adduceret eos in poenitentiā & improbos refanaret. Cap. xx.

Sextus error est. quādo dicit Pilatum in christum mortis sententiam nequaquā pertulisse. Cap. xviii.

Septimus error: quādo dicit christū in principio adolescētis a Iobanne esse baptizatum. Cap. xv.

Octauus error est: quādo dicit nihil credendum quod oculis mortalibus cernitur: quia mortale sit necesse est. Cap. xxiiii.

Nonus error est: quādo dicit deum uirtutem docere nō posse q̄ expers corporis non faciet quē docebit. Cap. xxiiii.

Decimus: quādo dicit christum soluisse legē Moyse. Cap. xvii.

Libri sexti errata.

Primus error est: quādo dicit eos esse stultissimos: qui cādelas & cereos in ecclesia succēdunt. Cap. ii:

Secundus error est: quādo dicit non esse congruens deū in nostrum adiutorium inuocari debere. Cap. ultimo.